

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788862816/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

han havde han altid fundet åbent øre og sind, og Heiberg havde stor tillid til hans dom og bemærkninger. Hvor sjældent en sådan ven findes, der forener Møhls egenskaber, mærker man først ret i årernes løb, idet man forgæves søger at få et sådant tab erstattet.

Med Heibergs sædvanlige fine og ridderlige takt kom han mig efter denne dag imøde – ikke som en dristig elsker, men som en glad, beskeden og taknemmelig ven, der med varsomhed modtog, hvad min imødekommen nu havde givet ham vished om. Og hemmeligt for alle udspandt sig vort samliv i kærlig fortrolighed. Ikke hans moder, ikke noget menneske meddelte vi vor hemmelige forståelse. Ingen af os havde lyst til at fremræde som forlovede. Romanen i bordskuffen blev nu pludselig afbrudt og ombyttet med små, fortrolige, kærlige sedler, hvori hans forhåbninger, hans frygt for atter at miste mig, hans planer for fremtiden, hans lykke over at eje mig udtalte sig dybt og sandt og rørende. Skriftligt besvarede jeg hans små billetter og lagde mine svar i samme bordskuffe, hvor han hentede dem og lagde nye fra sig selv deri til mig. Når jeg spillede om aftenen, havde han bedt om tilladelse til at benytte mit kammer, og ofte sad han nu ensomt her under påskud af at skrive, hvad han for øjeblikket havde under arbejde; og virkelig arbejdede han også ofte her for ikke at behøve at gå den lange vej hjem og om aftenen atter gå tilbage ud til os – thi han kunne ikke godt undvære at sige mig godnat. Var han selv på komedie, som naturligvis ofte var tilfældet, når jeg spillede, da fulgte han mig undertiden hjem, en gunst, han satte stor pris på. Han var da ofte henrykt over mit spil og sagde: »Når jeg står dernede mellem publikum og ser på dig og da tænker: Hun er min, hun tilhører mig! da svimler det formelig for mine øjne, og jeg har en følelse, som om et lyn gik igennem mig uden at såre.« Disse kærlige ord har jeg beholdt i taknemmelig erindring. Det pinde han imidlertid, at vi så sjældent var ene med hinanden, og han fandt nu på det fif at foreslå at lære mig fransk, og under dette påskud gik vi da om eftermiddagen over i min stue for at være flittige med at indøve det fremmede sprog. Hans moder, der var et af de troskyldigste mennesker, jeg har kendt, gik virkelig i begyndelsen ind på dette lille bedrag, men Georg Buntzen, min unge, skinsyge tilbeder, var ikke så let at narre, og han drillede os med at forstyrre os, så ofte det lod sig gøre. Når jeg skulle i selskab, selv i så-